

4100.

Властта обичаше на всеки свой
Служител, с работата си прочут,
Да му присъжда звание „Герой
На социалистическия труд”.

Такива бяха не един поет,
Тъкачка, клоун, овцевъд, леяр,
Глава на всевъзможен комитет,
Директор на завод или зидар.

Но имаше и хора между нас,
Които Партията-майка отличи
С правото да не надигат глас
И всеки с дълг навеки да мълчи.

Те носеха и ясен, явствен знак,
Със подпис и клеймо „Народен враг”.

4101.

Крадец и цар се ясно различават:
Крадецът крие своите дела,
А царските навсякъде се славят
И побеждават критиката зла.

Палатите си царят не ги крие,
Какво от туй, че крадени са те,
Щом той твърди, че са му бащиния,
Която непрекъснато расте!

И двамата обвързва ги Закона,
Крадецът вечно „под”, а царят „над”,
Единия той пази с яка броня,
А другият с присъди е богат.

И все пак шества клевета голяма,
Различие че помежду им няма.

4102.

На три дели се нашто отчаяние,
Две части вкопчени са във двубой
В защита на големи обещания,
А третата е в паметен застой.

Безбройни участи сред тях са включени,
Животът от надежда ги лиши
И по причини още непроучени
Сълзите няма кой да пресуши.

Живуркат те в тревожна изолация
Със изглед дълго тя да продължи,
Три части уж от неделима нация
Без истина, но с множество лъжи.

Над тях трибагреникът е развят,
За всяко отчаяние – по цвят.

4103.

В кое да е вероизповедание
Ще срещнете предание за рая
С подробно най-картинно описание
Съдбата на умрелите каква е.

Единни в своята праведност неопитна
Блаженстват всички там по всяко време,
А вярността към Бога е безропотна,
Понеже яденето на корем е.

Най-справедливото разпределение
Сам Бог със името си гарантира
И никой в това кротко население
За миг не сеца се да протестира.

Благата, със които те се вреждат,
Във ада грешници ги произвеждат.

4104.

Във телефонните ни времена
И робството е също телефонно –
По телефона цялата страна
Робува, пък макар и незаконно.

Съдбовно телефончето звъни:
„Позна ли ми гласа? Да? Здравсти, аз съм.
Ще трябва онзи да се отстрани!
От работа не мога да сколасъм.”

Но другият сколасва. И човек
Невинен спешно влиза във затвора,
Все пак живеем във културен век,
А иначе ще накърви топора.

„Безкръвно уредил съм му въпроса
Без аз вината за това да нося”.

4105.

В Съюза за съвременно безсмъртие
Не стихва благородната гълчава
И даже мрачната Съдба покърти я
Наивният стремеж към късче слава.

Тя лесно дава краткосрочни заеми,
Но кой готов е лихвите да плаща?!
Длъжниците ѝ са неоткриваеми
И затова в забвение ги праща.

В просторите на нейните подземия
Подслон намират сенки многобройни,
Безименни във своето безвремие,
Но нявга за безсмъртие достойни.

Не по делата искат да се съди,
А по което би могло да бъде...

4106.

Капитализъм по комунистически
Е чудо, непознато по света,
Но по причини някакви магически
У нас се практикува от властта.

Партийни секретари вампиряха
И всеки се превърна в богаташ,
Един бивш цар повторно коронясаха
И казаха: „Бъди съюзник наш!”

Народът с героическо мълчание
Посреща този славен маскарад –
Партийците днес трупат състояния,

А той теши се с безпартиен глад,
Защото кротостта си не скъпи
И още дълго може да търпи.

4107.

Страданието на един народ
Се състои от милион страдания
На хора с неосъществен живот,
Но пребогати с тайно отчаяние.

Тях още от детинските им дни
Заклеват в преданост към поробителя,
Чиято партия със съсипни
Ги е наситила, дори преситила.

За правото си да благодарят
Те са дарени със благоволение,
Маскирани са с мнима благодат,
Която за експорт предназначена е.

В пластмасови вериги оковани
Безшумно те да страдат са призвани.

4108.

За себе си те взеха настоящето,
А бъдещето ясно - за народа...
Не само ясно бе, но и блестящо то
И сочеше на рая земен входа.

Валутата по „второ направление”^{*}
Предназначена бе за първенците
И също отчуждените имения,
А собствениците – избити.

Но бъдещето, щедро обещаavano,
Уплашено отказа да се сбъдне,
Макар за факт да беше обявявано
Чрез укази партийно-правосъдни.

Към Бога любовта бе подозрителна,
Към Партията-майка – задължителна.

** Коммунистическата администрация
наричаше така западните валути.*

4109.

Отдавна той добре обезличен е
И е зает предимно с храносмилане,
Възседнат от управници ухилени,
Чиито кражби са узаконени.

Годините им са неспирна песен
И те самите ѝ са диригентите,
Спокойно за да си делят процентите
Без оглед ляв ли си или си десен.

Страната ни е правдонедостъпна,
Но горда с няколко освобождения
И властите ме карат с умиление
От тази истина в екстаз да тръпна.

Народът ни – народ като народ,
Животът ни – живот като живот.

4110.

Нормалното е вече ненормално,
Моралът се отхвърля като смет
И в обществото ни пирамидално
Пороци тържествуват в боен ред.

Застанала сияеща на трона
Там, горе на върха, е Алчността,
Уверено прокудила Закона
С решаващата помощ на властта.

Край нея членове на кабинета -
Човековълци хищно се тълпят
И се опитват вярата в рушвета
На всички поданици да внушат.

Добрият резултат се вижда вече,
А пълния успех не са далече.

4111.

*Ще простя на своите врагове, но само след
като първо бъдат обесени. (Хайнрих Хайне)*

Тиранът мъртъв. Жертвите погребани.
Мечтаят хората за свобода.
Те от надежди всички са обсебени
И искат „не”-тата да станат „да”.

А със целта залавят се палачите,
Набързо сменят своя занаят
И в изпълнението на задачите
Старание и сили не пестят.

За престъпление без наказание
Дошъл е благороден, светъл час
И обич според Святото писание
Очакват от Богочовека в нас.

Палачите отскоро все го хвалят
И даже свещи в черквите му палят.

4112.

Корупцията наша всенародна
Все още е неопоектизирана,
Макар че се шири в страна свободна
И даже е добре организирана.

Тя трепет на възвишена душевност
Поражда и огромно вдъхновение,
Когато нрави от дълбока дравност
Присажда сред сегашни поколения.

С какъв размах, с какъв висок лиризм
Се сключват шеметните ѝ транзакции
На пук на всякакъв идеализъм,
Но в мир със всички партии и фракции!

Корупцио, обществена и частна,
Ти за мнозина фея си прекрасна!

4113.

Съюзник предан на кого да е
Е нашето отколешно призвание,
Превърнало се в наше битие
И част от нашето самосъзнание.

Във времена на горест и печал
С държави силни сме се съюзявали
И заедно във не един провал
Участници да станем сме успявали.

Опитвали сме не веднъж и дважд
От лошата си орис да избягаме,
Но липсват ни и дарба, и кураж,
Рахата си на карта да залагаме.

Сега повели сме Европа с нас,
Но както винаги сме без компас.

4114.

Възпявам всичките гробари знайни
На жертвите незнайни по света,
Чиито постижения сияйни
Историята пълнят с красота.

Процесът е химически изряден,
Ентропията по закон расте
И ако има някой изненадан
Навярно е със разум на дете.

До Мао, Хитлер, Бонапарт и Сталин
Са Цезар и Навоходоносор
И всеки е от сонм поети хвален
Загдето хора е превърнал в тор.

Сега на одите в това гумно
Числото е безкрайно...Плюс едно.

4115.

Растат страданията на Човека
По-бързо от световния прогрес,
Но във коя световна картотека
Към факта проявяват интерес?

Рекламата го смята безполезен,
Усмехнати субекти търси тя,
С които зрителят да бъде глезен
И учен на търговска красота.

О, мъките са неприятна гледка,
Особено сред малките деца,
Но за това дали си дават сметка
Поетите с изнежени сърца?

Дали, щом има „сенчест” капитал,
Ще бъде сенчест днешният морал?

4116.

Все пак, какво остава след тираните?
Остават хора, странно променени -
Макар да са отпаднали забраните,
Живеят те отново на колени.

Отвикнали са да вървят изправени
И всеки лесно да ги плаши може,
От страх горчив все още са задавени,
На сън и яве всичко ги тревожи.

Не са ли те храна за поробители?
Вратът им е привикнал към хомота,
На робската зараза са носители
А Свободата пречи им в живота...

Затуй ще мрат с природния си дар,
Да не остават миг без господар.

4117.

Vae victis!

Войната ли? Страната ни загуби я,
Но ни отнеха правото на скръб,
А благодарност за човеколюбие
Дължим на покорителя си скъп.

Той скромно произвежда благочестие
И даже ни дарява с президент,
А ние се отплащаме с известие,
Че му строим огромен монумент.

И сбъдва се на Михайловски стария
С обратна сила спорната му реч:
„Духовно покорявай ти България,
Която вече завладя със меч!”

Но въпреки възторжените мнения
Аз пак твърдя: Тежко на победения!

4118.

Трагична е съдбата на листата,
Започват да летят, докато мрат,
Незнаейки, че в полет към земята
Поели са последния си път.

Така мрат и невинни от терора,
Прихващат ги със хиляди и...край,
Като че ли листá са, а не хора,
Но на убиеца Бог дава рай.

Опасна чума някаква витае –
Не листопад, а мор-човекопад!
Причината за този мор коя е?
Не е ли призивът към земен ад?

А рай и ад местата си разменят,
За да изчезне на Човека генът.

4119.

Кого възпява музата История? -
Убиеца пролял най-много кръв
За завладяване на територии
И утоляване на своята стръв!

Нещастие на цялото човечество
Създава слава на един човек
Във името на някакво отечество,
Кое то той превръща във ковчег.

А плод на колективното безумие
Е мавзолеят, след като умре,
Където той превръща се във мумия,

Чиято святост няма кой да спре,
Защото, докато му се робува,
Това безумие не се лекува.

4120.

За да получи на Ромео ролята,
В живота той бе в ролята на Яго
И вграждаше на ближния неволята
В идеята за всенародно благо.

Способността му беше ненадмината,
А театърът за него беше тесен
И сигурно такава бе причината
Във политиката да е замесен.

Там главоломно бързо той напредваше
И лицемерието бе му броня,
А от това съвсем логични следваше,
На вожд че може да заеме трона.

Така е. В настоящия момент
Той на държавата е президент.

4121.

*Belzunce fut tué à coups de fusil, son corps déchiré ;
une femme mangea son cœur. (J. Michelet „Histoire
de la Révolution française”, vol.1)*

Поредното човешко озверяване,
Прославяно през време на война,
Е за боеца признак на съзряване
За благо на родната страна.

Това, което в мир е престъпление,
Войната награждава със медал,
„Убивайте при всяко положение!
Убивайте, убивайте без жал!”

И затова при военските молебени
Се предпочита кървавия флаг
И колкото са повече изстребени,
То толкова по-зле е злият враг.

По спомените ни ако се съди,
Така било е и така ще бъде!

4122.

Редуват се във нашия всемир
Война и подготовка за война,
Която някои наричат мир,
А пример е Берлинската стена.

Стена, превърната във ешафод,
Където портиерът бе смъртта –
Заплащаш таксата си със живот
И без пари погребва те властта.

О, колко много блянове тя скри
Във своите бетонени гърди -
Мъже, жени, а и деца дори
Покриха я със кървави следи.

Да приюти ли техните души,
Не може още раят да реши.

4123.

Следя възхода им античовешки
И техните безумни откровения,
Че престъпленията им са “грешки”,
А грешките им недоразумения.

Предвождани от своята уплаха
Изселваха различните народности,
И те сред сибирския мраз измряха –
Ще ви спестя ужасните подробности.

Убийците - подобия на хора,
Лакеи бездуховни на тираните,
Наместо да изгният във затвора

И днеска са сред с лаври увенчаните,
Таейки ненапразната надежда,
Видът им че ще се възпроизвежда.

4124.

Той съвестта си често пренастройваше
За дълъг или кратък период
И всеки път старателно устройваше
За себе си безоблачен живот.

Пред всички сменящи се покорители
Той скланя за приветствие глава,
Нарича ги с любов освободители
Със корени в Берлин или Москва.

И примерът му стана заразителен,
Разбра се, че удобно е така,
Народът ни е вече примирителен –
Подава си гърба внесто ръка.

А после, само да рече да ахне,
Намира се кой иска да го яхне.

4125.

Лети с несбъднатите си желаня
Земята към бездънна пустота
Край другите космически създания,
Прашинка сред които е и тя.

Вселената извършва разширение
На своя необятен звезден дом
И с някакво страхотно ускорение
Подготвя собствения си разгром.

Поместили сме нашто съществуване
Пред неизбежния космичен взрив,
А вождът с ведри бъднини нечувани
Заменя днешния животец сив.

Но бъдещето светло, щом ни сгащи,
Превръща се във тъжно настояще.

4126.

След много „вчера” „утре” не остана,
Настъпи и за бея час да мре,
Че струята на Времето от крана
Съдбата взе решение да спре.

Той беше шеф със средна отговорност,
В ръцете си държеше малък град,
Но в резултат на труд и неуморност
Превърна го успешно в местен ад.

Човек тук нямаше къде да гъкне
Без неговото „да”, най-често „не”
И в служба някаква да се промъкне,
Макар на уличен чистач поне.

Смъртта му всички трепетно очакваха
И щом дойде, го с радост заоплакваха.

4127.

В държавата – огромно предприятие,
Полагат своя труд какви ли не,
Но аз се питам при кое занятие
Парите са най-лесни за пране.

Министрите, военните, bankerите
Изглеждат изкушени в този грях,
За тях закрити са на рая дверите,
Но с подкупи ще минат и през тях.

Добри наемници им пишат речите
И скромно им приписват чужда чест,
Опитайте се само да им пречите

И ще изчезнете без кост, без вест,
Защото са добре организирани
И са дълбоко ешалонизирани.

4128.

Използваха се чувствата най-святи
На жертвата – невинен мъченик,
Към своите роднини и познати
Със цел да го превърнат във мръсник.

„Баща ти в лагер „Белене“ ще иде,
Детето ти – без университет,
А влезете ли в черните партии,
Ще ви почерним всичките подред.

Семейството ти цяло ще изселим,
Защото ясно е, че ти си враг
И ако все така упорстваш ще те смелим
Ведно със целия ти род до крак.”

Виновните се чувстват без вина,
Те служели на своята страна.

4129.

Негодността им е за всички ясна,
При бедствия обаче тя блести,
Превръща се във мълния опасна
И няма начин да се укроти.

Но те мълчат. Те нищо не са чули.
От друг свят са дошли, като че ли,
От лъжеединици стават нули,
Каквито всъщност вечно са били.

Заради тях загиват милиони,
А можело е никой да не мре,
Но глупостта със своите демони
Решила този път да избере.

На помощ викам всичките светци:
Пазете ни от вождове-глупци!

4130.

Със „Есть приказ!“* владяха всички нас,
умрелите за вятъра, що духа,
И бандата им, за да е на власт...
Куршумът беше нашата разтуха.

Насочвахме го към поредна цел
Без правото на милост и размисъл,
Не го ли сториш, чака те разстрел,
Защото вождът е така предписал.

Във вихрения кървав хоровод
Избивахме без ред и без пощада
За благото на скъпия народ
И дружна смърт бе нашата награда.

Загинахме във боя най-подир,
Но честват ни като борци за мир.

*"Има заповед!"(на руски)

4131.

Количеството в качество премина,
Щом нявгашния ДС-офицер
По някаква неведена причина
Превърна се във най-богат banker.

Чрез малко, скромно куфарче с банкноти
Без подкупи, без кражби и лъжи
Застави шанса си да проработи
И авоарите си умножи.

За пример е със своята спестовност
И затова е толкова богат,
А днес със всепобедна безусловност
За демократ най-виден е признат.

Подобно куфарче, щом друг намери,
Banker ще е сред родните банкери.

4132.

„Финансова поезия” се рее
Из купищата от банкерско злато,
За страстите финансови тя пее,
А братството ѝ е със тях богато.

Не са ли всички чувства всечовешки
В подножието на телеца златен?! –
Любов, омраза, алчност, клетви тежки,
Са за поета космос необятен.

Поеми и сонети там са скрити
Сред злато и сред шепот на валута,
А всемогъществото на парите
Сред музите е муза най-прочута.

И тази твърде скъпоценна мина
С успех се разработва от мнозина.

4133.

От газената лампа до сел-фона
След трудности големи се добрах
И че лъжи са вечната икона
В предизборния храм видях.

Религиите в него се пресичат,
Взаимно се преплитат в яка плът,
От нея за да се изготви бичът,
Пред който в такт народите вървят.

И Свободата част е от играта,
С отсъствието си присъства тук,
За да получи своята заплата,
Тъй както всеки самозванец друг.

А ролята ѝ свързва се най-вече
С участие в прочувствените речи.

4134.

Чрез най-модерни електронни средства
Възвърнахме си първобитността
Във танца, който днеска съответства
На нявгашната пещерна мечта.

Криви се тялото обезумяло,
Очите гледат с погледа на звяр,
Отхвърлящ не на части, а изцяло,
Цивилизования си товар.

И тази силна първобитна тяга
С годините усилва своята мощ,
Компютър не, а дрянова тояга,
Приема тя за първенец и вожд.

И всичко туй, от нас неподозирано,
В съзнанието ни е програмирано.

4135.

Какво е всекидневното величие? –
Навярно част от многото привички,
Страна, която с него Бог окичи я,
Величие разпръсква между всички.

То винаги за вожда е поименно,
Безименно е за калабалъка,
Единодушно от народа взимано
И давано на хидра многоръка.

Лицето, с него щедро увенчавано,
Започва с почитта си да привиква,
Защото е всеобщо благославяно,
Дори когато е във същност тиква.

Велики тикви в смутни времена
Продават и на половин цена.

4136.

Гнети ме откровеното безсрамие,
С което глупостта набира дух,
За нея то като развято знаме е
В ръцете на водач, за правда глух.

Помагат ѝ безбройните спестовници
Чрез правото да я държат на влог,
За да изхранва праведни чиновници,
Признаващи я за единствен бог.

Живеят си на рая сред градините
Живот, подобен повече на сън,
На глупостта се кланят пред светините,
В противен случай гонят ги навън.

Дори в това престижно заведение
Паролата за мир е „подчинение”.

4137.

Организирането бе отлично,
При потреблението на властта -
Облагодетелстването бе лично,
Безлична беше отговорността.

Народът чинно влачеше ярема:
„Щом е за бъдещето, ще търпим!
Четем „Педагогическа поема”
И ново общество ще съградим!”

Благата се раздаваха с купони,
Но без купони шестваше гладът,
А класовите сталински закони
Посочваха кои и как да мрат.

Такова беше миналото мое,
Не се съмнявайте дали било е!

4138.

Лъжи гъмжат сред много занаяти,
Но в този те са несломим закон
За всички непризнати и признати,
Потърсили при властите заслон.

Властта започва с ода на лъжата
И продължава с нейния разцвет,
Макар свенливо скривана в стената,
На Левски зад безсменния портрет.

Покланят ѝ се всичките велможи,
Със нейна помощ стигнали върха,
А истината в бедното си ложе

Трепери постоянно пред страха,
Че ще е заловена и осъдена
Да бъде в Космоса навек пропъдена.

4139.

Разтваря се в невероятността си
Представата за страшната лъжа,
С която вождът трудовите маси
Владя, но да излъже не можа.

Науката изглежда му попречи
И той поиска да я прекрои,
Едни от непослушните посече,
А други чрез награди упои.

ю

Лисенко, Лепешинская, държаха
Вместо светлик топора във ръка,
Незнанието беше верна стряха,
Безсрамието – стожер на века.

Закономерно тяхното бездарие
Подръжници намери и в България.

4140.

Ако не е преследвана жестоко
Безвредна сатирата би била,
Но всяка власт засяга тя дълбоко
И власт да я търпи не би могла.

Властта се мисли дадена от Бога,
А сатирата казва, че не е
И затова присъдата е строга,
А правото известно е чие.

Дори Де Гол не съумя да смели
Насмешката от неговия враг,
Че мозък има на Макиавели
И нос на Сирано де Бержерак.

А Сталин не приемаше насмешките,
Но с трупове изкупваше си грешките.

4141.

Мечтата на лиричния герой
Се вижда в поетичните заглавия
„Звездите мои са”, „Светът е мой”...
Така, изглежда, удовлетворява я.

Поетът-собственик на що ли не
Е горд на лирата си с придобитото,
Защото е събрано без клане
И с кръв и смърт не е заплащал митото.

Грижливо пази ценния товар
В широките чертози на сърцето си,
Където е единствен господар
На още неродените си фетуси.

И може би със право той тъгува,
Че с тях е невъзможно да търгува.

4142.

Нима в тоталитарната държава
Е забранено да се разсъждава?

Напротив! Разсъждавайте за вожда
Как към дела велики ви предвожда,

Как всички поотделно ви обича
И заедно на щастие обрича,

Как неговата най-добра награда
Е за народа ден и нощ да страда,

За да остави непомръкващ спомен,
Че бил е гениален, но и скромнен,

Защото той, каквото и да прави,
Не себе си, народа ще прослави.

Така за него ако разсъждавате,
На правда можете да се надявате.

4143.

Във милата ни слънчева Родина
Се случва нещо необикновено –
По някаква неведома причина
Гласуването вече е платено.

Залагайки във урната гласа си
Олекваш точно със тринайсет лева,
Законът скрива ги в партийни каси
И всеки лев там нов живот начева.

А негласувалият също плаща,
Навярно от другарска солидарност
На родолюбието си под плаща,
За да получи устна благодарност.

На турското ни робство във века
Това наричали са „*диш хакъ*”^{*}.

^{*} „*диш хакъ*” (тур.) – данък в османската империя, плащан от раите за това, че поробителят, който яде тяхната храна, изтрива своите зъби.

4144.

Умирането почваше отрано,
Смъртта се даваше във малки дози
На маршируващите непрестанно
В червените партийни козовози.

Неубеден, но правилно изплашен,
Човекът искаше да надживее
Кошмара явствен, всекидневен, страшен,
Преди безносата да го отвее.

Страната пълна бе с полуумрели,
Но с убеждението, че са живи,
Защото те във „Правда” са прочели,

Освен че живи са, че са щастливи
И че изцяло ползват се с удобството
Да се стремят към равенство във робството.

4145.

Съединението прави силата,
С която властва посредствеността,
Там търси и намира тя закрилата
На своята свещена простота.

Властта дарява я със самомнение
Да се представя за творец голям
(Че е престорено, е без значение,
Щом изобилства липсата на срам).

И управлява! Вечно управлява тя
Сред плътна просветителска тъма,
Наградите ѝ утвърждават славата,
А с тях се награждава тя сама.

Услугите ѝ са необходими
На всички политически режими.

4146.

Това, което бавно се изгражда,
Закономерно бързо се руши,
Редът в неведом хаос се преражда
Човека от надежда да лиши.

Едното - трудно, другото е лесно
И в този непрестанен дисбаланс
Със помощта на царството небесно
Монарсите съзират своя шанс.

Кръвта, безценна животворна течност,
Гаранция за всяка свобода
И пряка връзка със поредна вечност,
Те разхищават, сякаш е вода.

Историята кичи ги със слава,
А другите обрича на забрава.

4147.

“Издигнат за особени заслуги”
Се казваше в обгербвания лист
„И предпочетен пред редица други,
Като другар, боец и комунист.”

Животът му в подслушване премина,
Защото в нашия модерен век
То се оказва златоносна мина -
Примамка за способния човек.

Заплащаха му щедро и прещедро
За доноси от всевъзможен вид,
Веднъж на дребно, а друг път на едро,
Все качествен словесен динамит.

Когато неизвестни го линчуваха,
Колегите му искрено тъгуваха.

4148.

Какво неимоверно облекчение
Изпитвах, щом зловещата кола,
Да прибере след нощно посещение
Не мене, а съседа, бе дошла!

Усещането често се повтаряше,
Един отвличат днес, а утре друг,
Законен страх душата ми изгаряше,
Изтръпвах аз при всеки нощен звук.

Така между възторг и отчаяние
Минаваха тревожните ми дни,
Страхът ми се превърна в изпитание
На вярата ми в светли бъднини.

Най-после през един намръщен ден
Агенти арестуваха и мен.

4149.

Охолството твори непослушание,
Но същото създава и гладът,
А работа на всичките тирани е
Да търсят и намерят среден път.

„Голодомар”* наричат престъпление,
Но той бе всъщност и погрешен ход,
Щом жертвата на две-три поколения
Отнема мощ от целия народ.

Ехти през вековете „Хляб и зрелища!” –
Залог за якостта на всеки трон,
Пригвоздя той империи и селища
Към своя непоколебим закон.

Това едно на ум е за тираните
Особено за тези на Балканите.

**„Голодомор” - (1932—1933 г.) в Украйна,
убива от 7 до 10 милиона невинни хора.*

